

Aardige berichten

Oktober 2009

www.reizendeaardeschool.nl

Lieve mensen,

Voor jullie ligt alweer een Aardige Berichten. Terwijl de herfst zich volop toont kijken wij nog even terug op de zomerweek. De samenscholing van 26 september was bijzonder met het leggen van de Mandala en de Cirkel van Marja die haar jaarcyclus afsloot. Verslagen en nog veel meer zijn te lezen in dit nummer.

Redactie: Loeklouse, Jolanda en Inge

Open Space tijdens de zomerweek 2009 Een gemiste kans

Tijdens de zomerweek, met het thema 'Voelend Zien', was er veel ruimte voor het Open Space programma. Er werd in de cirkel door alle deelnemers ingevoeld wat hun 'intentie', 'wens' zou zijn in het Open Space programma; met wie, waar, hoelang en wanneer. Een ieder ging aan de slag en wensen werden op papier toevertrouwd en in de keuken op een groot prikbord opgehangen. Zo kon je kijken, wat een ieder aan te bieden had en als je dat wilde, kon je je naam er bij schrijven om zo niets te missen van het aanbod van een ander en je meteen voor te bereiden op je eigen wens/uitdaging. Tja, en dan gebeurde het al direct toen mijn verkenners bloed donderdagmiddag er op uit wou en ik ging fietsen en nog niet alle wensen had doorgelezen ik de wens van Annetje 'gele plomp uittrekken uit de 'Pino' had gemist. Voor mij zou het een hele uitdaging zijn geweest om het koude ondoorzichtige smoezelige met beestjes gevulde water in te gaan en dan de blubber tussen je tenen naar boven te voelen komen, met je handen de modder in en dan gele plompen uit trekken. Trek er nu nog een vies gezicht bij terwijl ik met geen teen het water heb aangeraakt. Ja, een gemiste kans, want mijn hele leven ontloop ik dit al, door met waterschoentjes en sandalen te rommelen in open water. Werken in de modder en je dan afvragen, hoe ver zit ik in de modder? Wat moet er in mijn poel nodig uitgetrokken worden? Gemiste kans Marianne. En zo werd de zomerweek tot een heerlijke mengelmoes van een ieders wens.

De volgende wensen werden aangeboden op het prikbord:

Niks doen. Wandelen en genieten van de mooie natuur, samen of alleen en dan je verhaal delen met elkaar. Fietsen, de buurt/Heidehof verkennen, mediteren in de natuur. Toneelstukjes opvoeren, lied voordragen en vertellen over de liefde. Gewaar zijn, een open plek in de natuur zoeken, luisteren naar geluiden, voelend zien, open staan voor communiceren met natuurwezens, planten, bomen. Zorg voor de natuur: gele plomp uit de Pino halen, boompjes uit de heide trekken, steentjes in het labyrint goed zichtbaar maken. Bijzondere plekjes wandeling,

voelend zien, foto's maken, aantekeningen maken, delen van ervaringen. Filosofisch gesprek, de mannelijke en vrouwelijke natuur op de heide met minstens 1 of 2 mannen erbij. Aandacht voor het bewust waarnemen en de aandacht bij mezelf houden. De regenboogplek bezoeken.

De spiraal lopen en de aardende kracht ervan voelen. Met het borduurdoek verder gaan.

Bezoek aan Dolf's Diepje 's morgens vroeg in stilte, cirkel en spiraal lopen. Voordracht van Laguz, een vrouwtje uit het Land van Stromend Water. Spelen met klei, m.b.v. bosmaterialen en Heidehofse Natuur en Inzichtspel. Verhaal voorlezen over een zoektocht naar de basis van de Reizende Aarde School en tenslotte de stilte maaltijd.

Maar veel ontstond er ook spontaan, bijvoorbeeld de 'bonte avond' met de 'bonte hoek' de stilte wandeling deels op blote voeten bij het afscheid nemen van het landgoed Heidehof, de groepsknuffel en gieren van het lachen in je bed met je bedmaatjes. Het samen zijn rondom het vuur en het mooie groepsaltaar bij de Pino naar Mongools voorbeeld. En nog veel meer.

Het was een heerlijk ervaring het Open Space prikbord. Gezien en gehoord worden, luisteren en stil zijn, creatief en actief zijn. Initiatief nemen of volgen.

Nu op naar het digitale prikbord. Met veel liefde en een innerlijke glimlach kijk ik terug op de zomerweek 'voelend zien'.

Marianne Doornbos

Lied van stromend water

In het land van stromend water
heerst er vrijheid en geluk
Je mag er zijn, hoe je bent
en zo word je ook gekend.

Aarde vrouw, verhalenvertelster,
kleermaakster, regenboogman,
zoekende vrouw, goddelijke man,
O, jaaaaaaa, alles kan.

Samen zijn we aan het werk
binnen-in is onze kerk
En we zaaien, maaien, oogsten
met dank aan de allerhoogsten

In het land van stromend water
heerst er vrijheid en geluk
Schepsels scheppen hand in hand
en voelen niemand aan de tand

We zijn gelukkig hoe we zijn
doen elkander liefst geen pijn
In het land van stromend water
is er geen gemeen gesnater.

En we zaaien, maaien oogsten,
met dank aan de allerhoogsten
In elk wezen woont een zwaan,
dat is onze weg te gaan.

Marianne Doornbos, augustus 2009

Dankgebed

Aarde droeg het in haar schoot.
Zonlicht bracht het rijp en groot.
Zon en Aarde die dit schenken,
wij zullen dankbaar aan U denken.
Ook de mensen niet vergeten
die het bereiden tot ons eten.
Gezegende maaltijd,
eet smakelijk allemaal!

Rudolf Steiner

Dit gebed hoorde ik voor het eerst tijdens mijn Visionquest weekend rond Pasen 2000. Na drie dagen vasten kregen we een heerlijke bouillon, op basis van kruiden uit het weiland in Serinchamps waar we verbleven. Ik weet nog goed dat we hielpen met het plukken van smalle weegbree, duizendblad, paardebloemblad en brandnetel. En dat ik toen voor het eerst heel bewust en heel sterk het gevoel kreeg thuis te komen bij Moeder Aarde. Een oergevoel van "zo hoort het, op de Aarde groeit het voedsel en ik hoef het alleen maar te oogsten. Zo eenvoudig is het".

Sinds dat weekend, nu al bijna 10 jaar geleden, blijft de Aarde me roepen. Ik voel me dankbaar en blij dat ik steeds beter leer luisteren.

Marja Nijskens 10-10-2009

Data voor 2010

De jaarcyclus dagen:
30 januari 2010, 1 mei 2010, 31 juli 2010 en
30 oktober 2010

De samenscholing Zonnewende dagen:
27 maart 2010, 19 juni 2010, 18 september 2010 en
18 december 2010

Impressie van onze ont-dekkingsreis naar de wortels van de Reizende Aarde School

Op een prachtige zomermiddag zaten wij op het landgoed van Gerlinde in de schaduw onder de afhangende takken van de eik, omgeven door kleurrijke elfjes.

Vanuit de stilte gingen we met elkaar op weg, verbinding makend met onze eigen wortels en die van de RAS. Elkaar bevragend, antwoorden vindend, elkaar inspirerend en genietend.

“Wat roept het bij jullie op, die wortels?”

Gerwine: Op een dag kreeg ik de ingeving “Ik wil Aardeschool laten ontstaan”.

Een Aardeschool, om te leren weer met de Aarde om te gaan.

Verdere invulling was nog onbekend.

Gewoon maar beginnen, ook al weet je niet hoe het verder zal gaan.

Het is een komen en gaan van vormen en ook van mensen.

Ook het Netwerk “Aarde, Milieu en Spiritualiteit” was een van de vormen.

Stamverbanden aangaan van gelijkgestemden. Met elkaar onderweg én ieder voor zich je eigen innerlijke reis makend.

Samenscholingen, dan hier en dan daar creëren om onze diepe verbondenheid met de Aarde te hervinden, om ons weer bewust te worden van het alomvattende ecologische systeem.

Daarbij gaat het om diepere lagen dan het wetenschappelijke niveau.

De mens is onderdeel van het systeem, geen observator.

Wij willen vormen zoeken en taal vinden voor die verbondenheid.

Herboren laten worden wat er allang is, maar wat we met elkaar vergeten zijn.

Het is ook een zoektocht.

Het gaat er om al die samenhangende verbanden in het niet zichtbare veld weer op te merken en voelbaar te maken.

Als je je eigen wortels durft te voelen en te leven, kun je het geheel als samenhang misschien beter zien en begrijpen. Alleen zo kan er een uitwisseling tot stand komen en een evenwicht groeien, kan er weer een balans ontstaan tussen het mannelijke en het vrouwelijke.

Dat kun je alleen bereiken als je weer contact durft te maken met je schaduwkanten, zodat je werkelijke aard en natuur weer de ruimte kan krijgen.

Transformatie realiseren van de ratio naar je gevoelsleven.

Dan ontstaat er ruimte om via de bewustwording van je verlangen op het spoor te komen van je missie, je bezieling of roeping.

Je voeden aan de bron die er voor jou is.

Voor Gerwine is dat: Ik houd van de Aarde en ik wil me inzetten voor haar behoud.

Waar gaat het werkelijk over voor jou?

Waar komt je bezieling vandaan? Dat weten!?

Ik heb het meegebracht. Als ziel, van de plaats waar je als ziel wel-licht vandaan komt.

Vanuit mijn liefde voor de natuur.

Waar komt dat dan vandaan?

Misschien doordat je herkent dat je zelf natuur bent, in samenhang met alle andere elementen.

Proberen uit te reiken naar wat die liefde is die als bron heel diep onder alles aanwezig is.

Misschien kun je met mensen terug gaan naar waar ze nog wel de relatie met de natuur voelden.

Als dat lukt, kan er wel-licht heling ontstaan.

Wat hebben ze van heel jongs af aan als (in)directe boodschap meegekregen over de natuur? Kun je daarbij aanhaken om zo doende die diepe verbondenheid (weer) herkenbaar en voelbaar te maken? Kunnen we met elkaar weer zo ver komen dat we ons weer laten leiden door de waarden die gerelateerd zijn aan het bewustzijn van de samenhang van alle elementen?"

Na deze verdieping zijn we enthousiast aan de slag gegaan met de prachtige en inspirerende gevilde wol van Gerlinde. Ook de jonge poezen genoten ervan. Tussendoor las Loeklouse ons sprankelend voor uit "eigen werk in wording" waar we ongetwijfeld meer van zullen lezen en horen.

Met bijdragen van Gerlinde, Gerwine, Loeklouse en Louisa
Verslag van Louisa Visée
4 augustus 2009
Ureterp

De cirkel is rond

Tijdens de samenscholing van zaterdag 26 september heb ik de afronding gedaan van mijn jaarcyclus. Een jaar dat voorbij gevlogen is, ongelooflijk. Wat waren het waardevolle bijeenkomsten, met mooie mensen. Wat heb ik veel inzichten gehad. Jammer dat juist vandaag zowel Marielle als Gerwine niet aanwezig zijn. Dank jullie wel voor jullie inspirerende en uitnodigende manier van begeleiden van de jaarcyclus! Dank ook aan mijn reisgenoten voor het samen-ZIJN. En dank aan Moeder Aarde voor alle spiegels, voor alle inzichten en voor alle steun en onvoorwaardelijke liefde. Dank ook aan mezelf, dat ik geluisterd heb toen ik de Aarde hoorde roepen!

Marja Nijskens

Op 1 november was het thema "Transformatie", "van buiten naar binnen". Tijdens de meditatie werd mijn doel voor het komende jaar duidelijk "HELEMAAL MIJN WEZENLIJKE ZELF ZIJN".

Op 31 januari was er tijdens de dansmeditatie heel veel licht en vreugde. Buiten voelde ik de wind die alles schoon blaast. Lopend met mijn gezicht naar de zon besepte ik dat als ik me richt op het licht de schaduw achter me valt. Twee buizerds lieten me zien dat ik mag vertrouwen op het grote geheel. Ik hoef niets te DOEN ik hoef alleen maar te ZIJN!

De boodschap die ik op 2 mei ontving was: Ga eens wat vaker naar buiten om je eigen antwoorden te vinden. Buiten zag ik een buizerd die onverstoord door de lucht cirkelde, niet gehinderd door de kraai die alsmaar op hem afvloog. Ik besepte dat ik dat ook mag, nog meer mijn eigen "ding" doen, ongeacht hoe anderen daarop reageren.

De laatste bijeenkomst op 1 augustus, "Vrucht-Baren" was niet bepaald de gemakkelijkste dag. Gesteund door de liefdevolle aanwezigheid van grootmoeder Loeklouse breekt er een dam door. Veel oud verdriet komt naar boven, over mijn buitenbaarmoederlijke zwangerschap, de vrucht die ik nooit gebarnd heb. Maar ik huil ook om het kind in mij, dat niet zichzelf kon zijn. Buiten kom ik tot rust, ik voel me omhuld, gekoesterd en getroost door Aarde, Zon en Wind. Ik voel dat het verdriet transformeert en dat er vertrouwen en overgave voor in de plaats komt. Ik weet het zeker: "In WEZEN is er licht".

Tijdens de voorbereidingen voor mijn "examen" van 26-09 kom ik Vrouw Holle tegen. Ik ontdek dat mijn woonplaats Helmond betekent: versterkte plaats, gewijd aan de godin Holle. "Ik ben Holle, godin van geboorte en onderwereld, beschermvrouwe van het spinnen en het weven. In de winter schud ik de sneeuw uit de bomen om het zaad in de grond te beschermen. En ieder die ijverig is, beloon ik met goud. Maar wie lui is, overgiet ik met pek. Ik leer je de wetten van dood en wedergeboorte en de diepste geheimen van magie".

Ik besluit om vrouw Holle en al haar symboliek te gebruiken voor de eindafronding. In het midden van de cirkel zet ik een poppetje van Vrouw Holle met 2 kindertjes. In het oosten zet ik een kaars voor het element Vuur, in het zuiden een bloem, mijn "gereedschap", symbool voor Aarde. De schelp, symbool voor het element Water plaats ik in het westen. Voor het element Lucht kies ik een buizerdveer, die prachtige vogel die mij zoveel inzichten heeft gegeven. In de Indiaanse traditie is het noorden de plek van wijsheid en dankbaarheid.

In de benedenwereld waar vrouw Holle woont staat een appelboom met rijpe vruchten. De appel symboliseert de eeuwige kringloop van het leven. In het hart van de appel zit een pentagram, een vijfpuntige ster verborgen. De punten van de ster staan voor Aarde, Vuur, Water en Lucht, die elk ook weer verbonden zijn met de seizoenen.

Het vijfde element is Ether; Spirit, dat alles verenigt en overstijgt. Het is de Spirit die de natuur de adem van nieuw leven inblaast en het wiel van het jaar draaiende houdt. In het klokhuis van de appel zitten de zaden voor het nieuwe leven verborgen. Herfstequinox, dag en nacht zijn even lang, balans tussen licht en donker. Het is nu tijd om vruchten te plukken en om te danken voor de oogst. Ik deel chaenomeles appeltjes uit en nodig de groep in een korte meditatie uit om bij zich zelf na te gaan: Wat heb je het afgelopen jaar meegemaakt? Welke vruchten heb je geplukt? Waren ze zoet? Of bitter? Wat heb je zelf gegeven? Wat heb je te bieden? Waar ben je jezelf, de ander of het leven dankbaar voor?

Het is wonderlijk wat zo'n klein geurend appeltje aan verhalen naar boven weet te brengen.

Na een mooie deelronde sluit ik af met een lied, de traditional:

May the circle be open, but unbroken.

May the love of the Goddess be ever in your heart.

Merry meet, and merry part

And merry meet again.

De zoektocht van Elf

Tijdens de "Impressie van onze ont-dekkingsreis naar de wortels van de Reizende Aarde School" ontstond het idee aan iedereen te vragen of je op eigen wijze, of dit nu in de vorm van een gedicht, wandkleed, beeldbouw, verhaal of wat dan ook, te laten zien wat voor jou het verbonden zijn met de Reizende Aardeschool betekent.

In deze Aardig Berichten staan al de 'gevilte' wortels van Gerwine en het laatste stuk uit een verhaal van Loeklouse. Het hele verhaal kun je vinden op het forum www.reizendeaardeschool.nl

In het volgende nummer van Aardige berichten is er volop ruimte voor jouw 'verbeelding'

Dan valt het stil en tijdens die stilte heeft Elf alle tijd te voelen wat respect voor haar betekent.

Dan doorbreekt Jos de stilte. "Jij vertelde ons over je zoektocht, de wijsheden van de dieren en de wonderlijke ervaringen tijdens je reis. Daar herkende ik veel in" zegt ze. "Wij zijn echter geen sprookjesfiguren maar mensen. Mensen die kunnen denken en doen en ons hebben af te vragen wat wij willen met dat denken en doen". "Denken en doen" Elf zucht eens. "Daar heb ik nog heel wat in te leren".

"Maar hoe komen jullie nu aan de naam Reizende Aardeschool" vraagt ze vervolgens ongeduldig. "Ik vind het maar een rare naam voor een nederzetting en een school heb ik nergens kunnen vinden."

Jos kijkt Elf lachend aan, strekt haar rug, sluit even haar ogen, haalt een paar keer dieper adem, en begint.

"Zoals je waarschijnlijk gemerkt hebt, ben ik vooral bezig met de vraag hoe wij mensen ons met de natuur kunnen verbinden. Jaren geleden merkte ik dat mijn werk, hetgeen met aarde-educatie te maken had, me niet meer vervulde en tijdens een wandeling sprong het woord: "Reizende Aardeschool" in mijn

hoofd. Ik kon de gedachte over 'Reizende Aardeschool' niet meer loslaten en zo ontstond bij mij het idee een alternatieve school op te zetten waar iedereen, van iedereen kan leren.

Ik weet wel dat leren niet het juiste woord is want in wezen weten we alles. Ieder van ons kent het gevoel iets te zeggen of te doen en je vervolgens te verbazen over het feit dat je het weet en bij God niet weet waar die kennis vandaan komt. Elf, geloof me, het leven is een mysterie dat wij mensen maar al te graag willen oplossen. We denken, dat ons weten uit het Universum komt of in onze genen zit en verzinnen vervolgens van alles om dat mysterie op te lossen. Mijn manier om in dat mysterie te leven is kijken naar mijn herinneringen. Gelukkig ontmoette ik meer mensen die er zo over dachten en met mij de herinneringen wilden onderzoeken.

"Hoe deden jullie dat dan?" vraagt Elf. "Tja" zegt Jos. "Eigenlijk zoals we het nog steeds doen. Veel samenzijn, ideeën uitwisselen, naar elkaar luisteren en zoeken naar de betekenis van woorden zoals; aarde, natuur, balans, respect en noem maar op.

Na lange tijd van onderzoek besloten we samen te gaan wonen en onze nederzetting de naam

Reizende Aardeschool te geven.”

“Reizende Aardeschool is toch niet zo’n gekke naam” zegt Elf “het klinkt wat vreemd maar eigenlijk zijn wij mensen altijd op reis. Altijd op zoek naar de zin van het leven. Dat de zin uiteindelijk uit liefde bestaat daar ben ik wel achter gekomen. Hoe daar mee om te gaan dat weet ik nog niet zo goed”, maar gaat Elf verder terwijl ze Jos aankijkt “waaruit bestaat de basis van de Reizende Aardeschool nu eigenlijk?”.

“De school heeft een brede basis en iedereen die zich verbindt draagt bij aan de basis. Iedereen heeft zijn eigen waarheid al blijft het een kunst al die waarheden te bundelen zodat de basis van de school stevig en solide blijft en we met elkaar de school kunnen dragen” zegt Jos.

Elf zucht eens en zegt: “Ik snap het en uiteindelijk ben jezelf de basis want alleen van uit jezelf kun je handelen”.

“Daar heb je gelijk in” zegt Jos, “en we hebben nog het een en ander te doen om bij de liefde, de basis van alles te komen en te blijven.

Tekst Loeklouise Tekening Wanda Buren

Oktoberkind

Ik luister naar het vallen van kastanjes
Geluid gedempt door 't zachte blad
Het kind in mij ontwaakt,
vindt schatten
en ziet zichzelf
weerspiegeld
in het glanzend oppervlak

Den Haag, 22-9-2009/Inge

Verwonderd kijk ik om

Verwonderd kijk ik om
de zomerweek ligt achter me
als een geschenk
dat ik verder uit mag pakken
koesteren
stapje voor stapje

een rijke week van overvloed
in deze stille pure en hoog gerespecteerde natuur
met mysterieuze onderwerp
voelend zien
in warm en kleurrijk gezelschap
mogen ontdekken, ervaren, beleven en helen

een wondere wereld van Alice in Wonderland
aangereikt via Annetje met behulp van de verrekijker
een landschap met spinnenwebjes
als besneeuwde nomaden tentjes
in eeuwig zingende bosjes
van roze en paars bloeiende heide
groene grasjes met regenboog druppeltjes
plotseling verschijnende wuivende zijden vlaggetjes
in transparant zacht diepblauw en paars roze, rood...

een boompje in de verte opgesierd met kerstballen
diamanten en pareltjes
schitterend in het ochtendzonnelicht
in dit juwelenlandschap

een landschap wat ik in z'n volle schoonheid
diep in me zelf mag ervaren
zonder overweldigd te worden
door het vele om me heen
met al haar prikkels
zo mooi verwoord door Harmen:
het hoofd gaat sneller dan het hart
het hart heeft meer tijd nodig!!!

dat kon o.a door de reflectie in de vroege ochtend
via de zegening van de 'beperking'
met behulp van de verrekijker
door vergroting...
van dat zo verborgen kleine fijne...

lieve Gerwine
bij het eerste rondje
vertelde ik dat dingen bij me samen waren gevallen
toen ik je uitnodiging voor deze week ontving

een schokkende gebeurtenis
waardoor ik me 's morgens genoodzaakt voelde
dagboek te schrijven
~ middels 'flow-write' techniek ~ vanuit de natuur van
het tuintje om m'n huis
die samen viel met het aangeboden onderwerp
voelend zien
te midden van deze prachtige natuur

waarvan ik reeds van een voorproefje had genoten
via Annetje's kaartenspel
het spel dat ik zo mogelijk
wekelijks speel met een vriendin
en waarbij nu pas het woord
v-e-r-d-i-e-p-i-n-g bij me op z'n plaats valt
dat is het wat ons brengt
op een geheel verrassende speelse en organische
manier...

ook vertelde ik je dat de dag
nadat ik je bevestiging kreeg
in het boswachter 's huisje
te kunnen overnachten
ik droomde dat je m'n hand vast hield
en ik ver diepte inging...
ik had geen idee wat dit betekende
maar wist dat het een bijzonder teken voor me was

hoe wonderlijk dat dit meteen
al de eerste middag me als een groot geschenk
toeviel
bij de gezamenlijke tocht naar de spiraal...
woorden zijn te klein...

verdieping en verrijking vielen me toe
in deze prachtige en zo unieke week
met vele kostbare verrassende momenten
als parels aan een ketting

Menselijkerwijs

Dwalend door de heuvels van Zuid-Limburg
met nu en dan uitzicht op de kronkelende Geul,
voel ik me opgenomen in dit landschap,
maak er deel van uit.

Een landschap op mensenmaat dat voelt als een
behaaglijke trui.
Vol vertrouwen zwerfend gáán
waar m'n voeten de weg vinden.
Overall verrassingen om uit te pakken!

Zo mens zijn op aarde:
Lopend, mij verhouden met de zompige graslanden,

in ontmoeting en inspiratie
met en door medereizigers
en wonder schone natuur
met warmte
denk ik terug
aan de aangereikte verrekijker
aan het klei gebeuren
aan dat zo zacht en warm aan je handen voelende
viltten
aan de heerlijke en met zorg gemaakte maaltijden
aan de bonte avond en bonte hoek
aan Marianne 's verrassende performance
aan Felix 's muziek

het had niet mooier gekund
opnieuw heb ik diep mogen ervaren
we worden bemind, beschermd en geleid
in al onze leer en speelmomenten

h-e-e-l v-e-e-l d-a-n-k
Gerwine, Loeklouse, Annetje
v-o-o-r h-e-t s-c-h-e-p-p-e-n
en organiseren
v-a-n d-e-z-e m-o-g-e-l-i-j-k-h-e-i-d!!!
en alle medereizigers

heerlijk was het!
veel liefs, goede reis en tot ziens, waar dan ook
een dankbare Klaske

met de landelijke dieren
hier en daar uitgestrooid.
Mij fysiek de golvingen eigen maken,
afwisselend de inspanning en het soepeler afdalen
ervaren.

Kippen die leven zoals kippen bedoeld zijn,
prachtige koren-bloemrijke randen langs de akkers,
alles is bebloemd
als ik 't maar zie.

Bevrijdend, doordat het zo "dicht bij huis" blijft,
zo mens-eigen is, dit landschap.

Louisa Visée

Mandala.....26 september en daarna

Mandala, een woord uit het Sanskriet en het betekent cirkel, symbolisch voor de oneindigheid van het leven.
Een inzichtbrengend en helend beeld. Een cirkel van binnen naar buiten (maak maar eens twee dezelfde
Mandala's: van buiten naar binnen en van binnen naar buiten en voel en zie wat er gebeurt). Een beeld van
totaliteit, van loslaten en transformeren, van leven en dood. Hij komt over de hele wereld voor.

Marianne zocht een plek dwars over een bospad uit, over symboliek gesproken! Voor mij kwam het over als
een stukje pad van mijn leven op dit moment. Staande in een kring vertelde zij het een en ander over de
Mandala. Een steen in de vorm van een hart was de kern (na de afsluiting werd de steen weer meegenomen,
de Mandala bleef liggen). A la medicijnwiel werden de vier windrichtingen via kaartjes met bijbehorende tekst
aangegeven.

Er was een grote geheimzinnige rugtas meegezeuld. Het geheim werd onthuld: Marianne had veel, heel veel
materiaal meegenomen, bosvruchten van allerlei bomen, waaronder handenvol kastanjes.

Langzamerhand begon ik in een meditatieve staat te komen.

Veel heb ik niet van de uitleg meegekregen, ook niet van wat de anderen hebben ervaren, niet door
desinteresse maar gewoon omdat ik op een bepaalde manier afgestemd raakte.

Ik liep het bos in om materiaal te zoeken, eerst wat takken en blad en daarna o.a. lijsterbessen voor wat kleur in de op dat moment wat bruine /groene kleur van de mandala. Iemand had hetzelfde idee. De veertjes die ik onderweg al had gevonden legde ik op bepaalde plaatsen neer, grotere veren waren al neergelegd door iemand. De rest van mijn veertjes liet ik boven het middelste gedeelte neerwarrelen: het mocht niet te zwaar worden, moest licht blijven, lucht.

De cirkel begon al aardig op te vullen. Er lag een grote stralende kring van oude, broze takjes, daar moest ik iets mee. Handenvol kastanjes gebruikte ik. Aan het buiteneinde van elk grauw en grijs stokje kwam een kastanje te liggen.

Eerder had ik al eens tijdens een samenscholing op Klavervuur via een kastanjeboom een gevoel ervaren van een sterke kracht, heel fijn etherisch, maar onnoemelijk krachtig, de kracht van het leven zelf. Dit kwam bij mij naar boven toen ik al die kastanjes uit de rugtas zag liggen. Ik heb er dankbaar gebruik van gemaakt.

De laatste hand werd aan de Mandala gelegd. De zon scheen nog steeds overvloedig en de Mandala was een mooi geheel, midden over het pad. Een Mandala vol herfstkleur, van loslaten en vernieuwen (o.a. de boomvruchten waar de belofte van het nieuwe al in aanwezig is), van transformeren (de oude stokjes die verteren tot nieuwe groeistof) Voor het meenemen met de geestwind (de veren).

Langzamerhand kwam ik weer terug in mijn, voor deze tijd, normale staat van zijn.

De nodige foto's werden gemaakt. De Mandala was schitterend. Iedereen was verwonderd over de toewijding en ingetogenheid waarmee we gewerkt hadden. Wat was het fijn om zo met elkaar te werken, ieder zijn/haar eigen stukje en toch samen een geheel makend.

De week erna.....

Mijn vader is zijn leven aan het loslaten. Hij is drie en tachtig en het hoeft niet meer. Mijn twee zussen en ik verzorgen hem samen met de mensen van de thuiszorg zodat hij niet naar een verpleeghuis hoeft. Dit is zwaar en duurt al een paar weken. De zondag na de samenscholing gaat mijn vader ineens heel hard achteruit. Hij kan niet meer alleen blijven en ik blijf in de kamer bij hem "slapen".

Maandag. Ik ben moe, zo moe. Dan zie ik ineens het beeld van de zonovergoten Bosmandala voor mijn oog verschijnen, ik put er kracht uit, verbind mij op deze manier met de etherische kracht van de cirkel, het beeld verandert en laat mij een uitvergroting van een aantal van de oude, broze takjes zien met de mooie, gloedvolle kastanjes aan het uiteinde. O ja, ik weet heel goed wat het zeggen wil. Diep van binnen ontstaat er een enorme rust, ik voel me broos en zo krachtig en vol vertrouwen. Ik aanvaard, weet dat het zo goed is.

Deze rust, kracht en het vertrouwen dat het goed is kan ik ook op mijn vader over brengen als ik voor hem zing: Abba, vader u alleen, u behoort ik toe.....

Nog een paar keer zie ik in deze dagen het beeld van de stokjes met de kastanjes. Elke keer weer brengt het mij in verbinding met de kracht.

Vrijdag. Gisteren is mijn vader overleden.

Het is alsof ik de Mandala nog een keer goed kan zien, dan verandert mijn blikveld.

Opstijgend door de nevels en wolken zie ik onder mij de Mandala steeds kleiner worden. Hij verdwijnt langzaam in de nevelen.

Ook als ik tijdens de crematie plechtigheid zing verschijnt dit beeld voor mijn geest. Ik voel mij krachtig, broos en vol vertrouwen..... en heel dankbaar voor deze ervaring.

Petra Meijnen